

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Z obsahu:

- Osobnosti Peckovska - prof. Jaroslav Havelka - strana 7
- Vzpomínky na Pecku III. - strana 10 - 11
- Rozhovor s Halinou Pawlowskou - strana 12
- Fejetony a povídky - strana 16 - 18
- Sport - strana 19

Ročník XVII / číslo 3 / 2007

Ríjen - prosinec 2007

Vážení spoluobčané, léto se s námi ani nestačilo rozloučit a máme tu podzim. Kde zůstalo babí léto? Snad nám ještě ukáže svoji sílu.

I přes rozmary počasí pokračují práce na kostele sv. Bartoloměje. V letošním roce bude dokončena kompletní oprava střechy velké věže a z části opravena fasáda na věži. Podařilo se nám ještě získat na tuto práci finanční prostředky ve výši 500 tisíc korun. Tím samozřejmě rekonstrukce kostela neskončí. Rádi bychom pokračovali i v příštím roce, doufáme, že se podaří opět získat dotaci z ministerstva kultury. Tato dominanta si zaslouží, aby se mohla pyšnit v novém kabátě. Nemalé finance jsme museli vynaložit a ještě budou třeba, abychom mohli mladým lidem nabídnout stavební pozemky. V současné době skončily práce na inženýrských sítích pro 16 rodinných domků v lokalitě u bývalé Tiby.

Všechny stavební parcely mají své nové majitele, kterým přeji, aby se jim na Pecku dobře žilo.

Ráda bych připomněla našim seniorům, že mohou využít terénní pečovatelskou službu, která se jim pokusí splnit každé přání. Jsme rádi, že je již o ni zájem i v našich okolních obcích.

V závěru roku nás ještě čeká mnoho práce. Přívalové deště a stáří budovy způsobily škody na střeše obecního úřadu. Do prostor kanceláří a bytu zatéká, začaly opadávat omítky na stropě. Okna jsou shnilá, netěsní a při manipulaci některé okenní tabule vypadávají. Podařilo se nám získat dotaci z krajského úřadu na opravu oken a komínů. Tyto práce společně s výměnou střešní krytiny budou hotovy do konce tohoto roku. V příštím roce bychom rádi propojili prostory nové hasičské zbrojnice s kanceláři staré radnice. Zatím nám

v tom brání nedostatek finančních prostředků, které budou třeba na rekonstrukci topení na obecním úřadě a napojení hlavního vstupu do kanceláří radnice. Hasiči postupně stěhují materiál a techniku do nových prostor a po vybavení společenské místnosti nábytkem bu-

dou moci zahájit svou činnost v nových podmínkách. Ne vždy se nám vše daří dle představ nás všech, ale jsme rádi za každou maličkost, která nám všem ulehčí a pomůže. Děkuji všem, kteří nezapomínáte, že jste z Peckovska.

Hana Štěrbová, starostka

Podzimní houbařská sezona je v plném proudu.

Vzhůru do kraje Kryštofa Haranta

V sobotu 18. srpna v 6 hodin ráno odjela skupina 20 obdivovatelů Kryštofa Haranta na dvoudenní výlet do Bezručic. Po náročné cestě jsme naši poznávací expedici zahájili nedaleko Bezručic, v Chodové Plané, kde velmi dobře prosperuje rodinný pivovar Chodovar se svojí restaurací Ve Ská-

le. Zde jsme se nejen poučili, jak se vaří pivo, ale také jsme se výborně najedli. Pokračovali jsme do Mariánských Lázní poslechnout si Zpívající fontánu a projít (proběhnout) se po kolonádě. Asi se nikomu z nás nechtělo tak rychle lázně opouštět, ale bohužel slavnost v Bezručicích by bez nás

nebyla úplná. V 18 hodin jsme byli přivítáni na zámku v Bezručicích, kde jsme měli možnost shlédnout slavnosti Pocta Kryštofu Harantovi a zapojit se do nich. Vystoupily zde šermířské skupiny a skupiny historických tanců. Téměř všichni z nás dokázali, že máme hudební nadání a že platí, co Čech, to muzikant. Nechtělo se nám ani odjít do rekreačního areálu, kde jsme byli ubytováni.

Ráno na nás čekala vydatná snídaně a v Bezručicích pan starosta Jan Soulek, který se pochlubil novým sportovním areálem a squashovou halou a pozval nás na prohlídku zámku. To jsme si samozřejmě nenechali ujít.

Zde je nainstalovaná expozice moderního skla, kde unikátem je křišťálový betlém, který je největší na světě. Na náměstí na nás již čekal autobus, rozloučili jsme se se všemi, kteří se o nás starali, a vyrazili jsme na cestu domů. Zastavili jsme na chvíli v Konstantinových Lázních, no a hurá domů. Doufáme, že se bude dařit rozvíjet tyto partnerské aktivity. Je dobré mít možnost poznávat naše obce a diskutovat o společných problémech menších obcí, měst a jejich obyvatel. Tak zase za rok na viděnou – to vám všem vzkazuje pan starosta Jan Soulek.

Účastníci zájezdu

Názory našich spoluobčanů na městečko Pecka

Čemu byste dal/a přednost při šíření informací OÚ. Veřejnému rozhlasu nebo informačním lístky?

Pí Styblíková: Přednost dávám raději informačním lístky. Je to dobrá věc a člověk si může informace kdykoli znovu přečíst.

Pí Pačesná: Lístky jsou lepší, rozhlas bychom stejně neslyšeli.

D. Brzák: Rozhodně lístky.

Chtěl/a byste, aby u hlavních asfaltových silnic byly uvítací tabule, jaké vidáme u okolních měst?

Pí Styblíková: Je to dobré upozornění pro projíždějící, když je vítáme jako hosty.

Pí Pačesná: Kdysi tu takové tabule byly, pak je někdo odcizil.

D. Brzák: Ne.

Někteří turisté navštěvující hrad Pecka si stěžují na špatný výhled z náměstí. Nechal/a byste hradní park nějak upravit?

Pí Styblíková: Starší stromy bychom měli určitě chránit jako oko v hlavě. Z náměstí je to ale „džungle“, chtělo by to vykácet, hlavně akáty.

Pí Pačesná: Asi ne.

D. Brzák: Nechal bych to být.

Jste spokojen/a s kulturními akcemi a návštěvností městečka Pecky?

Pí Styblíková: Jsem spokojená, až na rockové koncerty. Koupaliště řadu lidí uvítá.

Pí Pačesná: Nám to stačí.

D. Brzák: Ano, jsem spokojen.

Líbí se vám nově se opravující kostel na Pecce?

Pí Styblíková: Rozhodně opravu vítám, i když je za tolik peněz a dříve to bylo barevnější. Bylo by dobré, kdyby se získaly také peníze na omítku.

Pí Pačesná: Ano líbí.

D. Brzák: Ano, ale mně je to jedno.

Student Michal Pavel

Nové zvony nám zvoní již patnáct roků

Letos uplynulo patnáct let od vysvěcení dvou nových peckovských zvonů. V Pecce zvonil padesát let pouze umíráček, neboť čtyři starodávné zvony z kostela odvezli za druhé světové války v roce 1942 Němci a zvonice velké věže zůstala až do roku 1992 prázdná.

Na Pecce zazněl poprvé hlas zvonu v roce 1509. Tehdy kostelu daroval zvon pan Mikoláš z Hořic, a tak si vlastně napřesrok v roce 2009 můžeme připomenout 500 let hlasy zvonů táhnoucího se nad peckovskou krajinou.

Zvon o hmotnosti 300 kg v tónině C2 sv. Bartoloměj s nápisem „Vidit Deus cuncta, quae fecerat, et fuerant valde bona“ (Viděl Bůh vše, co učinil, a bylo to velmi dobré), což je původní nápis ze zvonu, který daroval kostelu v roce 1614 sám Kryštof Harant, darovali kostelu peckovští farníci a občané.

Zvon o hmotnosti 490 kg v tónině A1 s nápisem „Gloria in excelsis Deo“ (Sláva na výsostech Bohu) věnovala kostelu rodina Rakovčíkova ze SRN.

Autorem zvonů je umělecký zvonář Jiří Svoboda z Brodku u Přerova ze známé zvonářské rodiny Dytrychovy-Svobodovy a výtvarnou reliéfní výzdobu provedl ak. sochař Otmar Oliva. Zavěšení zvonů provedla firma Boroko z Brodku u Přerova a elektrické zvonění zajistila firma Elektrozvon z Olomouce. Zvony byly slavnostně vysvěceny v neděli 13. září 1992 královéhradeckým biskupem Karlem Otčenáškem.

Ing. Ivan Trybenekr

Hlavní sezona hradu skončila

S peckovskou bartolomějskou poutí skončila hlavní turistická sezona.

Ta letošní byla díky počasí opravdu nabitá. Po celé prázdniny se na hrad doslova valily nekonečné zástupy lidí. Zatímco v předešlých letech hrad za červenec a srpen navštívilo něco mezi 8 a 10 tisíci lidí, letos jich bylo téměř 15 tisíc. Vyšší návštěvnost s sebou ale mimo jiné přinesla i některé nepříjemnosti.

Dosud poklidnou Pecku objevili zloději. Za letošek se řešilo několik kapesních krádeží, vloupání do auta a dokonce jedna krádež vozu. Novinkou byl také černý obchod se vstupenkami, který se na začátku prázdnin snažili rozvíjet někteří „šikovní“ návštěvníci (těm jsme jejich aktivity brzy zatrhli).

Po většinu času ale dění na hradě plynulo příjemně.

O sezoně se na nádvoří šermovalo, hrála se diva-

dla, zpívalo, tančilo. Na pořádané akce přišlo kolem čtyř tisíc lidí.

Hrad rovněž navštívila řada zajímavých návštěvníků. Přivítali jsme zájezdy z Izraele, Ruska či Jižní Koreje, individuálně peckovský hrad navštívila rodinka Islandců, dva Peruánci, jeden Keňan a mnoho dalších cizinců, především z Evropy a Spojených států.

Hlavní sezona je sice už za námi, hrad má ale ještě do konce října o víkendech otevřeno a definitivní tečkou za letošním rokem bude až vystoupení spřá-

Ke zlepšení orientace návštěvníků na nádvoří přispěl rozcestník, který „postavili“ Milan Křeček a Josef Nyč.

telených šermířských skupin Rego, Sinister a Collegium Armatum v sobotu 27. října. Srdečně zveme.

Věra Kociánová

Navrhněte novou vstupenku hradu

Od příští sezony bychom rádi zavedli nové, ozdobné vstupenky na hrad. Takové vstupenky existovaly už v padesátých letech, velice hezky navržené lístky dodával i památkový ústav v Pardubicích až do roku 1992.

Nová vstupenka by měla mít obdélníkový formát zhruba 12 x 5 centimetrů s černobílým potiskem. Hlavním motivem by na vstupence mělo být samozřejmě vyobrazení hradu. Může se jednat o kresbu, linoryt, dřevoryt či jinou černobílou techniku.

Přednostně se obracíme na vás, místní, kteří hrad dobře znáte a máte ho rádi. To je leckdy důležitější než výtvarná erudice. Své návrhy můžete posílat do konce roku na hrad Pecka (e-mail: hrad.pecka@centrum.cz) nebo na obecní úřad (obec-pecka@centrum.cz) nebo vhazovat do schránky ve vestibulu obecního úřadu. Na vaše návrhy se těšíme.

-vk-

**Zavírání hradu Pecka
v sobotu 27. října
Klání šermířských
skupin
Rego, Sinister, Collegium
Armatum
od 14, 15 a 16 hodin**

O jednu z nejvyhledávanějších turistických atrakcí letošní sezony se postaral Josef Nyč, který z nenápadného hydrantu u hradu vytvořil sympatickou postavičku rytíře - ochránce Harantova hradu. Snad žádný z návštěvníků se nezapomněl na památku s rytířem vyfotit.

*Foto -vk-
strana 3*

Školní rok začal 3. září

Úderem osmé ranní našeho kostelního zvonu začal slavnostním projevem paní ředitelky Věry Pavlové nový školní rok pro 101 žáků ZŠ Pecka. Uvítání prvňáčků žáky deváté třídy, jakož i žáků nově přibývajících proběhlo hladce a v uvolněné atmosféře na stále ještě novém školním hřišti.

Přítomnost paní starostky Hany Štěrbové i místostarosty pana Jaroslava Mikulky zvyšovala vážnost okamžiku, stejně jako přítomnost mnoha otců a ma-

tek či jiných mobilních a zvědavých rodinných příslušníků, především z rodových klanů prvňáků. A protože se na tvářích všech objevovaly pouze úsměvy, bylo zřejmé, že začátek je určitě úspěšný. Paní ředitelka přivítala nové pracovníky, třídní učitelé nové odvážlivce, kteří se rozhodli pro naši školu, a devítka předala kytičku prvňákům. Podle tradice vyrazili všichni od nejmenších po největší a pod dohledem třídních špalírem, tedy uličkou,

k hlavnímu vchodu. A ve se se tváře a karafiáty mávající již míří všichni do svých tříd, aby byli poučeni o spoustě věcí - to máte: řád školy, bezpečné chování při....., v...., poučení před...., co musíte přinést, co nesmíte odnést atd.

Na začátku skutečně hodně záleží, i když není zcela rozhodující.

Mnohem důležitější je až už vědomý či nevědomý pocit sounáležitosti docela malé skupiny lidí, který se znovu a znovu vytváří

mezi žáky, pedagogy, dalšími pracovníky školy, rodiči, starostkou, bývalými žáky či jen přáteli školy v obci Pecka.

Tento pocit v praxi znamená, že děti chodí rády do školy, učitelé do práce, bývalí žáci se rádi vrací na kus řeči a nikdo se nebojí oslovit druhého, potřebuje-li to.

Je dost dobře možné, že právě to dá dětem do života víc než jakékoli minulé i budoucí školské reformy.

L.Stuchlík

Víkend na vodě

Už v loňském školním roce jsme plánovali výjezdku na vodu, ale okolnosti se sebehly tak, že jsme vodácký víkend přesunuli na září, konkrétně na 3. víkend. Počasí si s námi trochu pohrálo a napínalo nás, jak to jen šlo. Na poslední chvíli se rozhodlo udělat nám radost. Předpovědi hlásily teploty kolem 20 stupňů, takže rozhodnutí znělo: „Jede se!“

V pátek ráno se před školou sešla parta vodochytivých nadšenců. Zavazadla mohla budit dojem, že odjíždíme minimálně na týden. Kolem půl osmé se ozval hlasitý zvuk motoru a ze zatáčky u kina se vyloupl autobus-veterán s přívěsem plným kánoí. Zkušenými vodáky z Nové Paky jsme byli ujištěni o spolehlivosti vozidla a zdárném dojetí do cíle. Tím pro nás bylo Týniště nad Orlicí.

Tábor jsme založili

v loděnici místního vodáckého klubu. Po svačině jsme se převlékli a dostali instrukce, co na vodě dělat a nedělat, jak použít pádlo tak, aby loď jela námi požadovaným směrem. Snesli jsme loď k vodě a pak to vypuklo. Jednotlivé dvojice byly vypuštěny na vodu a ponechány vlastnímu osudu. Chvillemi to vypadalo, že někteří budou celé odpoledne vířit vodu jen u kempu, protože se točili stále dokola, jiní zkoumali, jak to vypadá v pravého i levého břehu (často opakovaně). Díky radám novopackých instruktorů se ale všem podařilo otočit se ve směru vytyčené cesty a plout za vedoucí lodí. První plavba vedla po Orlici, zhruba 15 km po proudu. Místy bylo některým posádkám krušno, ne vždy se podařilo loď „přesvědčit“, aby jela tam, kam jsme chtěli. V lodi se tak mnohdy objevily větvičky či list-

ky z vrb, které lemovaly břehy. Nesnáze při sjíždění řeky tlumily sluneční paprsky, které krásně hřály a zpříjemňovaly tak brázdění toku Orlice. S dvěma svačinovými zastávkami jsme dojeli do cíle. První plavba byla úspěšná, nikdo se necvakl. Trochu unavené nás autobus dovezl do tábořiště. Po večeru stráveném u ohně usnuli všichni chvíli po večerce.

K ránu nás vzbudil déšť, ale po snídani se obloha za-

čínala protrhávat a sem tam vykuklo sluníčko, které ovšem už nehřálo tak intenzivně jako v pátek. Naše druhá plavba byla naplánována na Divokou Orlici. Autobusem jsme se přemístili do Kostelce nad Orlicí a ve stejném složení posádek jsme sjížděli k Týništi. Narozdíl od pátečního úseku se tu více objevovaly peřejky a bylo nutné dávat pozor na mělčiny. Místy se ozývalo drhnutí dna lodí o kamínky.

Pokračování Víkend na vodě:

Jedno takové místo bylo osudné pro dívčí posádku. Obětaví instruktoři zachytili dívky, loď i pádla, pomohli zpět do lodi a jelo se dál. Kousek před konečnou nás čekal jez, který jsme bez úhony zdolali. Téměř 20 km v pažích se projevilo únavou a my jsme byli rádi, že jsme šťastně doje-
li.

Po jídle jsme složili stan-
ny, mužská část výpravy

naložila kánoe, vyfotili jsme se a zamířili domů.

Naše první vodácká vý-
prava byla zároveň letoš-
ním posledním výjezdem
novopackého klubu vodá-
ků, kterým bychom chtěli
tímto moc poděkovat za
bezvadné dva dny, které
s námi strávili. Pokud bude
dostatek zájemců, rádi by-
chom na jaře vyrazili zno-
vu.

*Vodáckým ahoj zdraví
Šárka Kodymová a Lucka
Fojtová*

Vodnická hádanka

Do Pecky se nám po mnoha letech opět nastěhoval vod-
ník! Občané se dohadují, co za tím stojí. Znamená to, že
se nám tu vylepšila, či zhoršila kvalita vody? Nebo to
souvisí s přípravou nové kanalizace, o které se poslední
dobou tolik mluví? Mnozí zase vidí souvislost s větším
výskytem zlobivých dětí na Peckovsku. Jestli ono by
nebylo nejlepší se za ním vydat a zeptat se ho přímo, ve
většině případů se tak totiž člověk dozví nejsnáze pravou
příčinu jednání ať vodníka nebo obyčejného člověka. Ale
jestlipak víte, kde se nám nový peckovský občan usadil?
Dívejte se při podzimních procházkách kolem sebe a na
nějaké té vrbičce ho určitě zahlédnete, jak si spokojeně
pokuřuje z dýmky.

-vt-

Kulturní sdružení Harant a Obec Pecka Vyhodnocení fotografické soutěže

„Peckovské drobnosti.

Zajímavý detail mýma očima.“

Do soutěže se přihlásilo k 31. květnu 6 fotografií se
34 fotografiemi. Vzhledem k malé účasti (dané prý
velkou náročností zadaného tématu) byly vybrány na
výstavu **všechny** fotografie, které splňovaly dané
požadavky – **drobnosti a detaily z Pecky**.

Soutěže se zúčastnili:

Karel Málek, Praha

Jana Sandnerová, SRN

Petra Sekotová, Pecka

Jan Trybenekr, Pecka

Jaroslav Ulrich, Pecka

Tomáš Vejvoda, Jičín

Fotografie jsou vystaveny ve vestibulu budovy
Obecního úřadu v Pece.

Vyhlášíme

další fotografickou soutěž
na téma

„Můj pohled na vodu ve
všech podobách na
Peckovsku“

Fotografie libovolného formátu s přiloženou adresou
můžete odevzdat v kanceláři OÚ nebo v místní
knihovně **do 31. května 2008**.

Vybrané fotografie budou opět vystaveny a oceněny.

Za KSH Věra Trybenekrová

Svoz komunálního
odpadu

říjen: 11. 10.

listopad: 8. 11.

(Bělá u Pecky: 8. a 21. 11.)

prosinec: 6. a 19. 12.

Regulace Javorky a Brodku v Pecce

Na obecní silnici ke Lhotě u hostince Modré hvězdy byl klenutý kamenný most přes potok Brodek. Při veliké vodě nemohl most všechnu vodu pojmouti a tím hrozila okolí zátopa. Tak stalo se roku 1897, kdy byla na vrších nad Staňkovem velká průtrž mračen, že se přivalila velká voda, sebrala

toka Brodku od nového mostu za vinopalnou až do rybníka. Původní potok byl klikatý a všude kolem rostly olše a jiné stromy. Regulací se potok jednak rozšířil a také vyrovnal. Přechody přes potok byly nově vystavěny jako betonové lávky. Most na silnici k lázním byl pouze opraven a ponechán

s sebou klády, dříví i části nábytku, most zatarasila, rychle stoupala, přelila se přes silnici a stoupala do výše asi 1,7 metru nad silnici. Ve vinopalně se utopilo několik kusů dobytka a také dva lidské životy byly zmařeny. Aby něco podobného se nemohlo opakovat, vypracovalo vodní družstvo pro Lázně Bělohrad a okolí plán, dle něhož se začalo s regulací Javorky a potoku Brodku. První práce byla most ke Lhotě. Tam také se začalo v srpnu 1932 a pak část potoka směrem k továrně Popprově byla také regulována. Tím učiněn počátek regulačních prací v Pecce.

V roce 1934 pokračováno bylo v již započaté regulaci a sice byl regulován nejdůležitější díl po-

v původní podobě. Na silnici u Kracíkových byl předtím okresem vystavěn nový železobetonový most. Za mostem byl brod přes

Ilustrační foto.

-archiv hradu-

starý potok a vedle dřevěná lávka. Tudy jezdili z čísel za potokem i majitelé luk a polí na této straně. Místo brodu byl vystavěn nový dřevěný most. V tom místě také ústil do potoka u dřevěné lávky otevřený příkop, který vedl odpad z kanálu obecního vedoucího z náměstí u pošty. Odpad zapáchal, a proto již od silnice byl dán odpadu

nový směr přes louku, položeny roury světlosti 60 cm až do potoka. Tím celé okolí nového mostu dostalo zcela jinou tvářnost, úpravnější a čistší.

V roce 1937 byla zregulována říčka Javorka od továrny k rybníku. Na práci bylo zaměstnáno dvacet dělníků.

*Z peckovské kroniky
opsala Věra Trybenekrová*

VY TO UDĚLÁTE, MY TO ODVEZEME

**VYVÁŽENÍ-ČIŠTĚNÍ
septiků a jímk**

Radomír Pavel

Kal 54, 507 82

RadomirPavel@seznam.cz

604 489 145

Osobnosti Peckovska

Prof. Jaroslav Havelka, CSc. – geolog

**narozen 20.2. 1931
v Pecce
zemřel 2.8. 2007
v Ostravě**

Jaroslav Havelka se narodil v Pecce, kde také absolvoval základní školní docházku. Po maturitě na Gymnáziu v Nové Pace studoval v letech 1950 až 1954 geologický průzkum jako obor horního inženýrství na Hornické fakultě Vysoké školy báňské v Ostravě.

Již v závěru svého studia začal pracovat jako asistent u profesora Kokty na katedře mineralogie, petrografie a geochemie. V roce 1956 přešel jako odborný asistent na nově zřízenou katedru ložiskové geologie k profesoru Benešovi a začal se věnovat problematice rudních ložisek. Od roku 1958 pak ing. Jaroslav Havelka působil jako vedoucí ústavu ložisek rudních a nerudných a o rok později byl jmenován trvalým zástupcem vedoucího katedry ložisek ne-

rovných surovin.

Od roku 1959 se začal věnovat svému celoživotnímu tématu – metalogenezi jesenické oblasti. Na toto téma obhájil v roce 1963 dizertační práci s názvem „*O vlivu regionální metamorfózy na zrudnění kyzových ložisek v oblasti Zlatých Hor*“. Společně se svými kolegy v té době formuloval novou metalogenetickou koncepci vzniku jesenických sulfidických ložisek a jejich vztah k devonskému podmořskému vulkanizmu. Studium jesenické metalogeneze přerušil pouze v letech 1964 – 1966, kdy přednášel geochemii a ložiskovou geologii na Přírodovědecké fakultě Univerzity v Havaně. Hned po návratu však pokračoval ve studiu jesenických rudních ložisek a v roce 1969 se habilitoval prací „*Stavba rudnin ložisek kyzové formace jesenického devonu*“.

Nově zřízenou katedru ložiskové a průzkumné geologie HGF VŠB vedl v letech 1970 – 1980. V roce 1985 absolvoval docent Jaroslav Havelka přednáškový pobyt na třech univerzitách v Mexiku, kde přednášel o regionální metamorfóze sulfidických rud a metalogenezi vulkanosedimentárních ložisek kyzové formace. Profesorem ložiskové geologie byl jmenován v roce 1987.

Profesor Jaroslav Havelka je autorem více než 130 odborných publikací, článků, skript a knih a je i autorem a spoluautorem velkého počtu výzkumných zpráv, expertních studií a recenzních posudků. V oblasti rudní geologie během 70. let postupně publikoval texturní a strukturní studie jesenických ložisek, jejich korelační výzkum a počátkem 80. let zformuloval jejich genetických model. Studium metalogeneze Jeseníků uzavřel v roce 1992 prací o obecném genetickém modelu Jeseníků a z něho vyplývajících příčin nízkých kovatostí zdejších ložisek kyzové formace. V polovině 90. let se zabýval perspektivami nerudných surovin a dále též historií geologie na VŠB v Ostravě. Velkým přínosem pro českou ložiskovou veřejnost je široké zpřístupnění knihy V. I. Smirnova „*Geologie rudních ložisek*“, kterou přeložil v letech 1980 – 1983 do češtiny. Jako spoluautor se podílel na vytvoření úspěšné vysokoškolské učebnice „*Ložiska nerudných surovin*“, která obdržela cenu Slovenského literárního fondu v Bratislavě, a monografie „*Rudní ložiska a metalogeneze čsl. části Českého masívu*“ (vyšla v Nakladatelství ČSAV v roce 1986). V roce 1990 pak vyšla kniha „*Lo-*

žiska rud“, na které profesor Havelka pracoval společně s profesorem Rozložníkem a za kterou obdrželi autoři v roce 1990 cenu České matice technické v Praze.

Profesor Havelka byl jedním z předních českých specialistů v ložiskové geologii a svůj zájem soustředil především na genetické problémy rudních ložisek. Svůj život zasvětil výchově ložiskových geologů na Vysoké škole báňské při Technické univerzitě v Ostravě. Jeho téměř pětáctýřicetiletá pedagogická a vědecká práce byla oceněna bronzovou, stříbrnou a dvěma zlatými medailemi této školy, medailí rektora VŠT v Košicích a řadou dalších medailí, diplomů a ocenění.

Profesor Jaroslav Havelka byl členem České geologické asociace, mezinárodní asociace IAGOD a místopředsedou a čestným členem České asociace ložiskových geologů. Více než dvacet let působil jako člen redakční rady časopisu Geologický průzkum.

Přehled vědecké a pedagogické činnosti pana prof. ing. Jaroslava Havelky, CSc. odráží jeho celoživotní cílevědomou, seriózní, systematickou a důkladnou práci a péči o výchovu mladých geologických odborníků.

-vt-

Vzpomínka na kamaráda

Dne 8. srpna 2007 jsme se ve zcela zaplněné obřadní síni krematoria ve Slezské Ostravě rozloučili s naším celoživotním kamarádem Jarkou Havelkou. Vedení vysoké školy a zástupce studentů hodnotili při posledním rozloučení jeho veliké zásluhy v různých vědních oborech školy a v modernizaci výuky vysokoškolských studentů.

My, jeho kamarádi, chceme vyzvednout jeho iniciativní účast ve všech akcích našeho mládí. Ať to byl Junák či ochotnický

spolek Tyl, kde se účastnil nejen jako herec, ale i jako hudebník a posléze dirigent. Nezapomenutelná byla jeho vedoucí úloha při organizaci putovních sokolských táborů. Díky jemu jsme poznávali moravské a slovenské hory. Díky jeho odvaze „horského vůdce“ jsme zdolali podle jednoduché turistické mapy i nejvyšší tatranský štít, tenkrát s názvem „Stalinův“. Proto přikládám fotografii, jejíž zvěšenina zdobila i kancelář tehdejšího předsedy

ČSTV v Praze.

Vážení, kteří jste Jarku znali a půjdete peckovským hřbitovem, zastavte

Cesta na Stalinův štít: Jarka Havelka, Helena Machytková (Pluhařová), Láďa Tázlar.

se u jeho hrobu a věnujte tichou vzpomínku našemu rodákovi, který po nároč-

Peckovští na Stalinově štítu.

ně vysoko oceněné práci mimo domov se domů navždy vrátil.

*Spolu s vámi vzpomínají
Láďa Tázlar, Helena
Blažíková, Jirka Tichý a
Jarka Fídrnec*

Studium na novopackém gymnáziu

Po úspěšné přijímací zkoušce jsem v září 1946 nastoupil na studium do kvinty novopackého gymnázia. Hned prvé měsíce se ukázalo, že po idyle na peckovské měšťance to je šok. V té době mým prvořadým zájmem byla hra na housle. Na měšťance mi k dobrému prospěchu stačilo dávat při vyučování pozor, doma jsem se prakticky učit nemusel a tak jsem měl na hraní dost času. Tady však než jsem se nadál, měl jsem v notesech několika kantorů řadu nedostatečných. Nejhorší to bylo u profesora Rejhy z chemie. Já přitom byl na chemii celkem dobrý. Nezhodnotil jsem však včas jeho styl výuky a zkoušení. Profesor Rejha zkoušel krátce ale často, někdy i dvakrát za vyučovací hodinu. Naopak za správné připomínky k probírané látce dával jedničky s hvězdičkou. Po počátečním fiasku, když

jsem jeho metody odhalil, neměl jsem v chemii problémy.

Preferentní cvičení na housle mi studium na gymnáziu velmi ztěžovalo. Později však, když jsem začal vystupovat na školních akademiích a reprezentovat gymnázium na okresních a školních kolech Soutěže tvořivosti mládeže, začal jsem být známý a ejhle – známky z mnoha předmětů se najednou zlepšily. Ještě výrazněji tomu bylo, když jsme založili školní smyčcové kvarteto. Velkou podporu jsme měli od tchána ředitele gymnázia Emanuela Jankovce, který byl vynikajícím hudebníkem, sběratelem a upravovatelem lidových písní.

Měli jsme řadu vynikajících profesorů. Jedním z nich byl Eduard Kučera. Učil nás deskriptivní geometrii a já jsem mu později z vysoké školy psal poděkování, že se zde vůbec

nemusím učit, protože vše znám už od něho z gymnázia. Dalším vynikajícím profesorem byl češtinář Jaroslav Machytka. Mimochodem o něm Božena Šimková, absolventka novopackého gymnázia v roce 1953, napsala známou televizní hru o rozorání remízků s názvem „Díky, pane profesore“. I když já nebyl na češtinu, zvláště na gramatiku, žádný „lumen“, jeho jsem miloval. Stavba jeho vyučovacích hodin byl koncert. Zvláště ve výuce literatury byl jednička. Na každého probíraného autora nás dovedl tak dokonale nažhavit výběrem ukázek z jeho tvorby, že v místní knihovně byste v té době jeho díla marně sháněli. Jednou, to už bylo po osmačtyřicátém roce, přinesl haldu Šaldových Zápisníků. Rozdal je, ať si v nich listujeme. Já jsem se po chvíli přihlásil: „Prosím, tady Šalda píše o našem ministroví škol-

ství.“ „Tak to přečti.“ „Zde něk Nejedlý, co si nepřepře, neví,“ podepsán F. X. Šalda. Profesor na to klidně: „Vidíte, takovým kritikem byl F.X. Šalda.“

Když jsem byl v septimě, měl jsem veledůležitou funkci. Určoval jsem, kdo který den půjde k pekaři pro rohlíky, mléko, sýry a máslo. Tehdy se na gymnáziu každý den dostávaly zdarma svačinky. Tak jsem byl doslova obletován spolužáky, kteří se potřebovali „ulít“. V souvislosti s tím si vzpomínám na jednu nepříliš vkusnou legraci. Na angličtinu jsme měli „anglickou lady“ dr. Petru. Ona snad ani nebyla učitelkou, ale přes válku byla v Anglii a tak uměla dobře anglicky. Ale „anglická lady“ to byla každým coulem. Jezdila na koni, chodila elegantně oblečená a vpředu na blůze měla vždy nedopnuté jeden, dva knoflíčky. Ještě měla ve zvyku si při výuce sednout na prvou lavici. Chudák spo-

lužák, který seděl zrovna proti těm odepnutým knoflíčkům. Můžete se divit, ale v angličtině zrovna nevynikal.

Ale zpět k nepříliš vkusné legraci. Na svačinky se tehdy často fasoval dodnes známý příšerně zapáchající sýr Romadur. Nevím,

kteřou z našich osvěcených hlav to napadlo, ale hned to bylo celou třídou schváleno – namazat Romadurem židli u katedry a desky třídní knihy. S napětím jsme čekali, jak se „anglická lady“ zachová. A zachovala se na své úrovni. Než si sedla, zavěťřila cosi

nekalého, omyla si prsty, které se dotkly třídní knihy, a pronesla: „Dobytkové, až bude všechno očištěno, přijďte pro mě do sborovny,“ a odkráčela.

Byli jsme vysloveně klukovská třída, z něžného pohlaví jsme měli pouze tři květky. Celkem nás bylo

osmadvacet. Je neuvěřitelné, jak to uběhlo. Nedávno jsme se sešli na sjezdu po 57 letech od maturity. Scházíme se pravidelně každý rok, ale dvanáct spolužáků už nemůže přijít. Na ně už jen vzpomínáme.

Prof. Ing. Jaroslav Havelka, CSc.

Ze střípků mé paměti 6 - Poslední zub

Dnešní vzpomínání chci věnovat panu Ludvíku Decovi. Vráťím-li se do ranných let mého dětství, tak se mi vybaví pan Dec jako menší, velmi zdvořilý starší pán, kterého lze potkat buď u kostela nebo na náměstí. Byl vyučený krejčí a snad celý život pracoval u pana Zlatníka. Byl svobodný a žil se svou také svobodnou sestrou. Moje vzpomínky pozdější: Pan Dec byl velmi vzdělaný, přemýšlivý, dobrosrdečný, hodný, se zvláštním smyslem pro humor, ale také trochu zajímavá postavička.

Náš otec pana Dece zdědil. To bylo tak: Pak krejčí Zlatník končil se svou živností, už byl starý a nemocný. Jednoho dne vzkázal pro našeho otce, že by s ním potřeboval něco důležitého projednat. Bylo z toho v rodině překvapení a dohady. Pan Zlatník požádal tátu, aby zaměstnal na další roky jeho tovaryše pana Dece, že mu s sebou dá i krejčovský šicí stroj a krejčovskou tabuli. (Uvažujeme o tom, co se později tvrdilo o vykořisťování tovaryšů mistrem). O souhlasu nebylo pochyby. Práce v dílně bylo habaaz a pan Dec byl dobrý pra-

covitý krejčovský dělník. A tak jsme pana Dece zdědili. Přistěhoval si stroj, tabuli, krejčovské žehličky, tvarovací polštáře apod.

Všichni jsme pana Dece milovali, ale také jsme si z něho dělali legraci. Zdál se nám staromódní a to ve všech směrech. Nosil zásadně boty „pérka“, kalhoty si pečlivě a často žehlil, ale nikdy si nenažehlil puky, jeho košile byly bez límečků, jenom v neděli nosil tvrdé límce, bez vesty si nedovedl představit oblečení. K smíchu nám byly historky o dobách peckovského nedělního korza na náměstí, o jeho létech mládí apod.

A co ten zub? To je moje největší vzpomínka na pana Dece. Snad na sklonku nebo brzy po osvobození se pan Dec dostal do doby, kdy se řeší otázka pořízení si celkové zubní protézy. Zubař v Pecce nebyl, „se zuby“ se jezdilo do Paky. Přesněji řečeno, jedna cesta se jela autobusem, druhá cesta se šlapala pěšky. Pan Dec to řešil tak, že ráno jel nejranějším autobusem, aby byl první v čekárně, a pak snad utíkal, aby byl co nejdříve

v dílně. Vzpomínám si, že zameškané hodiny napracovával, i když to otec po něm nikdy nechtěl, a zlobil se na něho, když ráno chodíval do práce o hodinu dříve. Po všech stomatologických zákrocích zbyl v puse pana Dece zoubek poslední. Žádal pana dentistu, aby mu ho také vytrhl, i když prý byl zdravý a pevný. Byl to dolení špičák. Pan zubař ho přesvědčoval, že je dobré pro stabilitu protézy si svůj zub ponechat. Bylo třeba udělat otisk a asi za šest neděl by byla protéza ukotvena na ten špičák. Otisky se dělaly tenkrát pomocí sádry, která se do úst dávala kašovitá a čekalo se, až ztuhne. Pan Dec se dostavil na úkon opět brzy ráno a doufal, že už to bude předposlední návštěva zubaře. A takto to

probíhalo podle jeho vlastního líčení: „Do huby mi dal ten glajstr a posadil mě do vedlejší místnosti. Věnoval se další pacientce a já tam seděl s pusou otevřenou a cítil jsem, jak mi to tam tuhne.“ Pokračovalo to tak, že pan dentista na pana Dece zapomněl. Ten trpělivě čekal a čekal, a když si konečně na něho vzpomněli, bylo nutné vzít dláto a kladívko. A jak se ta sádra vytloukala, vzal za své i poslední zub. Pan Dec se zklamaně vrátil ještě celý postříkaný od sádry a nejvíce litoval, že bude muset ještě dále do Paky jezdit „se zuby“.

Také mám už celkovou protézu, také jsem byla na otiscích a jsem ráda, že už se nedělají sádrové a že můj poslední zub nepotřeboval kladívko a dláto.

Vzpomínala Helena Blažková

Ordinační hodiny

praktického lékaře

MUDr. Richarda Zachovala v Pecce

Pondělí: 7 - 10 hod.

Úterý: 14 - 16.30 hod.

Středa: kontroly - 7 - 8.30 hod./ návštěvy - 8.30 - 11.30 hod.

Čtvrtek: 14 - 16.30 hod.

Mé vzpomínky na Pecku III.

Co ještě skýtalo náměstí? Několik domů s krásným průčelím, ta vzala vesměs za své, věčná škoda, místo nich se postavilo něco nového.

Hned v prvním domě po levé ruce žila Mařka Luňáková, která před válkou pomáhala mé babičce; jako jediná z nás všech ovládala babiččiny modlitby! Sedávala denně „na rynku“ na lavičce pod lípou, na hlavě věčný šátek podvázaný v týle.

Vedle hotelu Roubal bydleli

mého dědečka, že chodí ven po osmé večerní; takové udání mohlo stát život, to pan Pelcl věděl. Nevím, jestli byl členem nějaké fašistické strany nebo skupiny. Po válce nějakou dobu seděl; jeho žena byla věčně vyložená v okně a koukala křečovitě. Ale možná, že křečovité bylo jen spojení našich pohledů. Jako dítě jsem ji nenáviděl.

Další dům patřil odjakživa Stuchlíkom. To byla hu-

tečního průvodu hned po mši u kostela, když byla černá rakev uložena do vozu taženého koňmi, ten patřil panu Šturmovi, bratrovi dobrého přítele naší rodiny, pražského Karla Šturma. Pohřební průvod kráčel za rakví po silnici podél Raisů, Pátých, udělal smyčku u Seligerů (říkalo se u Záligrů, to bylo po sudetskú), vedl kolem Vacků, kolem vinopalny, tam byli Bilihariovi, podle Bergmannů, jejichž syn „Bican“ se vyučil u pana Kubička, a dcera Naďa měla celé jedno léto známost s bratrancem Bédou, podle Křečků (paní nosila poštu, a ve frontě u Šepsů říkala mladým: nešprkej!) a stanul před hřbitovem. Ze hřbitova hrála hudba už zvesela; to je snad starý český zvyk, život jde dál. Hroby vykopával zásadně zahradník pan Vítoch. Sestřenice Eva si jednou nadběhla, aby měla na hřbitově lepší pozici, vběhla do hřbitova, a najednou hrůzou zkoprněla: z hrobu někdo vylézal! Eva utíkala pryč, jen se za ní prášilo. Zahradník se ještě léta později smál, když na to přišla řeč; upravoval něco na výkopu, Eva přišla příliš brzo, on zrovna opouštěl pracoviště.

Vedle Stuchlíků bydleli Horynovi, pan Horyna měl pánské krejčovství. V dalším domě byli Jůzovi, ti měli cukrárnu. Jejich Hana byla stejně stará jako moje sestřenice Licinka, která zahynula v pěti letech v plynové komoře. Dále byli Pekařovi, ti měli Vaška a Milenu, která byla o mno-

ho starší, ale hrála si s námi u nás na pavlači.

V jednom z těch posledních domů bydlel Vašek Linhart, bratr Mařky Luňákové. Tento Vašek se účastnil večkerých řemeslných úprav na našem domě, pokud ještě táta nechával dům opravovat. Vašek Linhart šel někdy kolem roku 1917 do Prahy, aby se vyučil u dráhy. Podle podání mého otce došel (samozřejmě pěšky, raneček na holi) na státní nádraží, to bylo nejstarší pražské nádraží v Hybernské ulici, dnes Masarykovo, posadil se do nádražní kavárny a objednal si kafe. Přinesli mu koflíček moka kávy. Z domu byl zvyklý na pořádný hrnek žitné kávy s mlékem, zhrozil se pražských zvyků, nahodil si raneček na hůl a šel zpátky do Pecky. Potud naše rodinná verze; jestli se u dráhy vyučil přece nebo ne, to mi známo není, ale u nás se od té doby říká velkým kafákům zásadně Linhart, tedy: linhart. Chci linharta, to je chci aspoň půllitrový hrnek. K stáru, možná, že mu bylo daleko míň, než mně teď, měl asi jeden zub, o moc víc ne, působil na hradě jako kastelán. Hrozně rádi jsme jako děti chodily na prohlídky hradu, které vedl Vašek. V jeho podání se zdálo, že Kryštof Harant z Polžic a Bezdržic byl něco jako jeho kamarád a o vycpaném tetřevovi, který původně zdobil schodiště vedoucí na půdu v našem domě a Hana se ho bála, proto se zvířecí octlo na hradě, vykládal, že toho ptáka zastřelil Kryštof Ha-

Č.p. 6 (dnes paní Luňáková) v první polovině 20. století. Ilustrační foto. **-archiv hradu-**

Markovi; pan Marek měl snad už před válkou taxi. Za mě měl v tom domě nějakou dobu zelinářství. Následoval dům Pelclů. O panu Pelclovi bylo známo, že mimo jiné udal za války

debnická rodina, nad vchodem mají vytesané noty: Kde domov můj. Pan Stuchlík, ten, kterého jsem pamatovala já, chodíval o pohřbech s trombónem. Hudebníci se zařadili do smu-

rant. Podružnosti, jako že se Harant účastnil vzpoury protestantských pánů a ocitl se tudíž mezi sedmadvaceti popravenými po bitvě na Bílé hoře, mi unikly, ale velmi pravděpodobně je kastelán Linhart do svého výkladu ani nezařazoval. O jakémsi předmětu z Konopiště tvrdil, že ho věnoval sám Ferdinand Ještě. Nevím, jestli Harantovi, staletí by se tedy zrovna nesrovnávala, ale po většinou lidé do hradů nechodí stejně kvůli tomu, aby si srovnávali staletí. Nebo přece? Zato nám pokaždé pustil orchestrion; vzácnost, kterou jsem znovu v jiném exempláři viděla až po čtyřiceti letech v museu v Bruchsale.

Na horním konci náměstí bydleli před válkou Popperovi, kteří zahynuli v Osvětimi. Z velmi početné rodiny přežily pouze tři děti-vnoučata, které měly to štěstí, že nebyly odvečeny do koncentráku. S jednou z těch vnuček jsem se setkala až v srpnu 2003 na besedě v peckovské knihovně. Jak a kdo po válce dům získal, nevím. Nějakou dobu se tam prodávaly boty, nějakou dobu tam, myslím, bylo kadeřnictví a později se tam prodávalo maso.

Po pravé ruce začínalo náměstí železářstvím v domě pana Vítka. Ten měl více dětí, z nich k nám chodila Irenka, později byla zaměstnaná na poště. Další hezký domek byl zbořen a místo něj vyvstal ošklivý obchodní dům, kde byla vedoucí samoobsluhy sympatická Jiřina Jůzová, žena našeho kamaráda z koupaliště, Jirky. Nahoře prodávala Jana rozená Jindráková, která si

Průhled od Vítků ke kostelu (zač. 20. století).

Ilustrační foto.

-archiv hradu-

taky chodila hrát k nám. V sousedním domě měl drogerii pan Tichý, později jeho zeť, pan Horák, hoření patro obývali Vejvodovi; muži se po generace jmenovali Břetislav a byli myslivci. Teprve Škuban a Zina mají Tomáše; do lesa chodí s flintou i on. Starý Vejvoda byl před válkou ředitel školy; jeho dcera Květa, provdaná Renftelová, bydlela za mých časů na Vinohradech v Bělehradské a byla učitelkou. Za ní přijížděla každé léto do Pecky paní profesorka Kločůrková, její kolegyně ze školy, s rodinou. Měla Halinu, daleko mladší než já, výstřední holčičku, kterou ale brala nesmírně vážně. Halina, nebo Haločka, jak se jí říkalo, nosila kolem krku na koupaliště bílou kočku, živou. Dnes je Halina (Pawłowska) úspěšná spisovatelka, herečka a vydavatelka nejrozšířenějšího týdeníku. Květin bratr Břeťa vystudoval v Praze farmacii, bydlel s rodinou v Kouřimské; dnes je na místě, kde stál jejich dům, příšerné moderní prosklené stavení, spořitelna. Břeťu i jeho ženu Vlastu jsem měla vždycky moc ráda; později jsem se na cestě do Pecky

pokaždé stavovala v Uhlířích, kde oni mají domek; pokaždé jsem měla dojem, že kráčím domů; taková srdečnost už na světě není.

Pout' v Pecce! Poslední neděle v srpnu, zasvěceno sv. Bartoloměji. Nemohli jsme se dočkat. Řetízák, kluci nás roztáčeli, dnes se mi dělá zle už jen při pomyslení, že bych se měla ještě jednou vézt na řetízáku! Střelnice, mejdlíčka a po celém náměstí se rozléhalo: Stejně voní žluté květy šafránu..... Ale hlavně ta celková atmosféra: celé okolí zaplňovali lidé z Pecky i návštěvníci z celého širého okolí; dnes by se ani tolik lidí nevešlo, protože prostor zaplňují boudy Vietnamců se zbožím, které se na pout' podle mého vkusu nehodí; protože se nedá dobře zaparkovat, zůstanou mnozí přesporní raději doma, dříve se chodilo pěšky. Ale já pout' miluju dodnes; potkám tam kluky z koupaliště, většinou už pensisty. Přijde Franta Wolf, se kterým jsem jedno léto sedávala u rybníka, Mírek Erbert, ten se mi líbil, když jsem byla hodně mladá; chodíval s námi na třešně a do temných altánů pod hradem;

Vrát'a Buchar, Petr Kracík, který za mnou o prázdninách denně docházel a kterého jsem vídala ještě na koleji v Praze za studií, Tonda Pech, Míla Lamr, Jarda Čerovský, Mírek Horyna a jeho sestra Eva, od které mám krásný novopacký hrnčík, její pozdější muž Karel Machek, Milda Pavelec přilétá pravidelně až z Austrálie. Láďa Erbert, holky Šturmovy, děti Novotných (Stavitelových), Ivona z Hradce, moje dávná kamarádka, která chodila s Jirkou, synem místního holiče Bílka. Spojují nás všechny nádherné vzpomínky na to, jak se kupříkladu na koupáku hrála Tina mari, Je nás jedenáct a Suvenýr a jistý host, jehož jméno si nepamatuju, se rozčiloval, že jeho dítě v kočárku nemůže spát.

I když nebyla pout', bylo náměstí jedním z ústředních bodů našeho léta; scházeli jsme se u kašny, krásné barokní stavby (to nám tehdy bylo jedno). Docházel Pražák Zdeněk, syn dr. Františka Renftela z Nové Paky, o kterém byla řeč v jiné souvislosti s okupací, a Květy rozené Vejvodové, spolužačky mého táty. Zdeněk vypadal hezky, nijak nápadně, nevynikal žádnou zvláštní výškou, byl ale nesmírně nápaditý a mezi dospívajícími dětmi jednička; všechny holky ho i respektovaly i milovaly. Jednou byl Zdeněk tázan matkou Květou, která z nás se mu nejvíc zamlouvala. Jeho typ byla Mirka Stuchlíková; důvod: byla výřečná a měla káču (ochočenou kavku). To nás tehdy děsně ranilo.

*Zevzpomíněk Věry Trnkové
SRN, září 2003*

Na letní zvědavé návštěvě

Spisovatelku, scenáristku, moderátorku paní Halinu Pawlowskou snad netřeba ani blíže představovat. Pochybuji, že by někdo neznal tuto velmi známou osobnost, především díky televizní obrazovce, kde moderuje své zábavné pořady již mnoho let. Banánové rybičky, to je dnes už pojem. Připomínám ještě, že jim mimo řady televizních inscenací předcházely pořady Týdeník Žito, Dokonalé štěstí, Zanzibar, ve kterém velmi pěkně říkala, co kdo kdy řekl.

Na svém tvůrčím kontě má též scénáře k filmům *Evo*, *vdej se*, *Můj hříšný muž*, *Vrat' se do hrobu* a *Díky za každé nové ráno*. Tento částečně autobiografický film získal řadu prestižních ocenění. V únoru příštího roku bude mít premiéru právě dotočený film *O život*, na jehož scénáři se též podílela.

Svoji životní filozofii, svá životní poznání o lidských vztazích vkládá svým osobitým humorem do povídek a dokáže v nich s vtipem a ironickou nadsázkou dát veřejnosti všanc i sebe samu, svou reálně-romantickou duši. Potěší a pobaví číst si v jejích 14 dosud vydaných knížkách. To společné, co jejím dílem prochází, je láska v různých přívlastcích a životní optimismus i v nelehkých momentech lidského bytí. Vytvořené dílo svědčí o nesmírné invenci a pracovitosti. Zaměstnanou ženou je i fakticky. V současnosti je šéfredaktorkou týdeníku *Glanc*, předtím týdeníku *Šťastný Jim* a ještě dříve týdeníku *Story*. Kdo o ní chce vědět ještě více, může si listovat v encyklopedickém slovníku a surfovat po internetu, jak i uvedl Jan Kraus ve svém televizním pořadu *Uvolněte se, prosím*.

Paní Pawlowská trávívá část svého času i mimo společenský ruch velkoměsta, v naší obci.

Přesvědčil jsem ve váhání své nesmělé ego a jedno sobotní odpoledne jsem zazvonil u dveří jejího domku. Otevřela mi a velmi ochotně odpovídala na zvědavé otázky, které jsem si připravil.

Paní Pawlowská, tuším, že do Bělé u Pecky, na svou chalupu, jak zřejmě zdejšímu domku říkáte, jezdíte asi 15 let. V lidském životě je to přeci jen dost dlouhá doba. Určitě jste si k tomuto místu, tedy k této vesnici a celému Peckovsku vytvořila svůj osobní vztah, a vůbec, co vás přivedlo právě do tohoto koutu podkrkonošského kraje?

Do Pecky – do „roubenky“ naproti kinu jsem poprvé přijela s rodiči jako dítě. To znamená, že sem, do tohoto nádherného kraje, jezdím už přes 40 let. Moc jsem proto toužila tu mít chalupu. Jsem ráda, že tu mám do-

mek kousek od lesa.

Jste populární osobou, dlouhodobě spjata s televizní obrazovkou. Vaše pořady mají stále vysokou sledovanost. Vaše knihy se prodávají. Působíte typem městského člověka, navíc pohybujícím se v kulturně-intelektuálním prostředí naší společnosti. Čím pro vás je život na vesnici?

Mám ráda přírodu. Pohled na kopce, ráda cítím trávu a seno, chodím často bosa a miluju louky. Proto sem ráda jezdím.

Ve své spisovatelské, scénaristické, redaktorské a moderátorské činnosti se zabýváte společenskou tematikou, úžeji zaměřenou na různé vztahy. Je tento kopcovitý kraj s množstvím lesů, údolími protkanými potůčky a i místy s dalekými rozhledy něčím inspirativní pro vaši práci?

S pohledy na hory a údolí se báječně sní o lásce...

Zřejmě sem jezdíte nepravidelně. Na základě čeho se rozhodnete jet do Bělé? Jak tomu doma ve své rodině vlastně říkáte? Jste v tom zajedno se všemi jejími členy?

Říkám, že jedeme „do Pecky na chalupu“. Jezdíme sem rádi s manželem, s babičkou, tchýní a se psy. Děti mají momentálně jiné zájmy, ale vím, že taky „dorostou“ do fáze, aby si tu rády odpočinuly.

Mnohé známé osobnosti, především uměleckých profesí, bydlí mimo město. Myslím tím především Prahu. Vás se ptát bude asi bezpředmětné. Dojíždět za prací do Prahy je odsud přeci jen dost daleko. Ale stejně se ptám: Myslíte, že by vás uspokojovalo prožívat převážný čas tady na vesnici?

Nevidilo by mi tady bydlet. Pravda ale je, že i v Praze mám dům se zahradou a vyhlídkou z velké terasy, takže si tam taky dovedu dopřát relaxaci. Jsem tam ovšem dosažitelná návrhům a pozváním, abych šla do hospody a na večírek a do divadla a nakupovat, a protože jsem společenská, tak špatně odolávám. To tady v Bělé nehrozí, takže peciválím (to myslím pozitivně) bez rušení.

Dost tedy o vesnici. V televizních pořadech a ve svých knížkách hýříte množstvím různých postřehů a rad, které dáváte posluchačům k dispozici. Co myslíte, jak je lidé berou? Jen se jimi baví, nebo se je i snaží použít v různých momentech svého chování?

Vím, že některým ženám pomohly mé knížky, když jim bylo teskno. Napsaly mi to.

Prázdniny jsou za svou polovinou. Co pro vás znamenají a letošní zvláště?

Letos jsem měla o prázdninách hodně příjemných zážitků i jsem prožila hodně dramát. Umřela švagrová, onemocněl mi pes... ale 3 neděle jsem zde byla

v příjemné letní idyle.

Co vám způsobí radost?

Lichotka. Pochvala. Když splním termín, když mám nápad, když jsem já i mí bližní zdraví, když slyším vyznání lásky. Když zhubnu...

A naopak, co vás může dohnat až k pesimistickému pohledu na nejbližší okolí a život? Tedy, co vás našťve?

Nespravedlnost. Tupost. Agresivita. Šosáctví. Šťve mě, když vidím, jak lidi baví poslouchat špatné zprávy o jiných lidech. A jak jim to přejí! A jak mají arogantní poznámky vycházející z přesvědčení o vlastní genialitě. Když se nějaký blb vytahuje a je všem fuk, že je blb, když má prachy a moc.

Moderování považují za poměrně náročnou práci. Jak probíhá celý proces od nápadu až po realizaci? Zřejmě se na tom podílí i hodně lidí. Jaký prostor je dán vám?

Všechny své pořady jsem si sama napsala a již přes 10 let si je i moderuji. Klidně bych poskytla trochu prostoru i někomu dalšímu. Fakt ale, že mám kolem sebe osvědčený tým nejbližších spolupracovníků. Všichni jsou bezvadní a věřím jim. Mám tím na mysli všechny ty, kteří se na pořadu podílejí, od producenta, přes asistentku, režeržery, střihačku, kamarádku, která mi po-

máhá s psaním, po sekretářku, která opíše vše od A do Zet!

Co je pro vás odpočinkem?

Klábosení s kamarádkami, cestování, flámování shoppingy. A taky, když vařím a koupu se.

Máte nějaké rady, dejme tomu pro mladé lidi, kteří své sny, svá přání, to, co cítí, chtějí realizovat v nějaké umělecké formě?

ZA VŠÍM SI PEVNĚ STUJ,

ŽIVOT SI SÁM REŽÍRUJ!

Myslím, že být umělcem je fajn, když vám to jde. Když ne, je to peklo...

Chcete čtenářům LP prozradit něco z vašich dalších tvůrčích záměrů? Na co se od vás mohou těšit v blízké i vzdálenější budoucnosti?

Budu mít v ČT nový pořad od ledna. Bude o vztazích žen a mužů. Napůl hraný, napůl talkshow s pracovním názvem Venuše a Marťani.

Kniha mi vyjde až v listopadu roku 2008, ale povídku Kousek k lásce, si budete moci přečíst ve sborníku milostných povídek od nakladatelství Listen. V této povídce hraje tento kraj velkou roli.

Děkuji za příjemný rozhovor i za příznivá slova o našem kraji.

Petr Pavel

Informace z místní knihovny

Týden knihoven a další akce

Letošní 11. ročník Týdne knihoven se bude konat od 1. do 7. října 2007. V peckovské knihovně bude zahájen hned **v pondělí 1. října** dopoledne **Velkým říjnovým společným čtením**, a to čtením nejstarších knih z našich knihovniček a čtením rodinných kronik a zápisků. Všichni jsou zváni **na devátou hodinu ráno** a navzájem se pochlubíme svými rodinnými poklady, které si s sebou na ukázkou přineseme.

Letošní tradiční středeční **Čtení v knihovně** probíhá již od ledna nad peckovskou kronikou. Dozvídáme se spousty zajímavostí z meziválečného období, zaznamenané velice

citlivou a čtivou formou tehdejším kronikářem. Při čtení místní historie si účastníci čtení pochvalují, jak se jim dávají do souvislostí různá fakta a informace, které se náhodně po rodinách předávaly nebo které se v útržcích v Pecce tradují.

Od listopadu budou v knihovně v prodeji nové **vánoční pohledy** (pohled na zimní kostel) a **vystřihovací Betlém akademického malíře Jiřího Škopka**. Mistr Škopek již léta maluje krásné vystřihovací Betlémy zasazené vždy do určitého reálného prostředí. Naposledy jsme mnozí obdivovali jeho bělohradský Betlém se známými bělohradskými

osobnostmi a postavičkami, který jsme našim sousedům i více méně záviděli. Naštěstí mistr má rád a rád maluje i Pecku, a tak nedalo ani moc přemlouvání, aby nám namaloval i Betlém peckovský. U nás to měl jednoduché, když se i jedna část obce přímo Betlém jmenuje, a pro postavu mistr využil inspiraci figurami našeho krásného kostelního Betlému. Pokud vše půjde podle plánu, plánujeme i malý křest vystřihovacího Betlému a posezení s jeho autorem.

Nadále mohou všichni občané využívat v knihovně **bezplatný internet a školu internetu pro začátečníky** (všechny říjnové čtvrtky dopoledne 9-11 hodin - hlase se předem, abyste mohli pracovat každý na svém počítači).

Aktuální programy knihovny jsou vystaveny na náměstí ve vitríně knihovny.

V nastávajícím podzimním čase, tak ideálním ke čtení a vzdělávání, vás k návštěvě knihovny srdečně zve
Věra Trybenekrová

Poděkování

Děkuji všem občanům, kteří přispěli na charitu v červnu letošního roku. Další sbírka se uskuteční v červnu 2008.

Irena Nyčová

Klub českých turistů z pohledu řadového člena a turistického značkáře

Že Klub českých turistů (KČT) není žádný mladík, je všeobecně známý fakt. Ve zdraví se dožívá 119 let. V útlém věku nahlédl do rakouské monarchie, v době první Československé republiky rozepjal svá křídla a rozlétl se z Čech přes Moravu a Slezko na Slovensko a dále až na Podkarpatskou Rus. Druhá světová válka turistům přistříhla křídla, ale ne tak, aby jako organizace přestala tajně pracovat. Těsně po válce v roce 1945 nastala renovace turistického hnutí organizovaného v KČT. To však netrvalo dlouho. Rok 1948 a léta následující až do roku 1989 procházela organizovaná turistika různými peripetemi. Nic však nezlomilo touhu národa v cestě za poznáním své drahé otčiny. Po roce 1989 nastal obrovský rozmach turismu na celém světě. Také náš KČT i přes různé těžkosti dostal převážně zpět v restituci svůj původní majetek. Nové vedení ihned roztočilo kola aktivity s mladickým elánem v mnoha oborech činnosti. Kromě základní pěší turistiky přibyla cykloturistika, lyžařský běžecký sport, vysokohorská turistika, vodní turistika, turistika mládeže ad.

Od samého vzniku vydává KČT vlastní časopis, ve kterém seznamuje své členy i ostatní veřejnost s aktuálními zprávami o turistice doma i v zahraničí. Současný časopis Turista přichází do prodeje šestkrát

za rok a je na vysoké úrovni jak obsahové, tak estetické.

Vrátím se však k podstatě věci samé. KČT vznikl již v roce 1888, kdy se sešla v Praze skupina nadšenců turistiky, vedená budoucím prvním předsedou klubu Vojtou Náprstkem. Na tomto shromáždění byla založena na pevných základech organizace, která se ze skromných začátků stala důležitým činitelem v hospodářském a kulturním životě státu.

KČT dosáhl za první republiky pro své členy značné finanční zvýhodnění v různých oblastech národního hospodářství a kultury. Např. rozsáhlé slevy u ČSD na jízdném, slevy při ubytování, na vstupech do kulturních památek, při nákupu turistické literatury a map, v muzeích a plovárnách apod. I když jsou členům KČT i dnes poskytovány různé slevy, zdaleka nedosahují rozsahu a výše slev poskytovaných ve výše uvedeném období.

Z historických pramenů se můžeme přesvědčit o tom, že i městečko Pecka zaujímá v dějinách KČT své nepřehlédnutelné postavení. Zdejší odbor KČT vznikl 12. října 1924 v rámci Podkrkonošské župy. Činnost byla oficiálně zahájena v roce 1925. V roce 1927 se členové KČT chopili hozené rukavice a vlastníma rukama upravili na hradě tři místnosti – byt hlídače, muzeum a noclehárnu mládeže. Kromě této uby-

tovny byla podle seznamu z let 1946-1948 noclehárna pro turisty v hostinci U Víchů v Pecce. Další dokončenou akcí byla opravená a vyznačená cesta do Stupné. V roce 1929 vybudoval klub Bitnerovu stezku a dále pracovali členové na úpravě hradu. V přízemí vzniklo Harantovo muzeum, kde odbor KČT vystavil archeologické sbírky. Téhož roku byla pojmenována „Krkonošská vyhlídka“ kóta 532 m n.m. jménem peckovského rodáka JUDr. Jindřicha Štemberky, zasloužilého propagátora turistiky v Orlických horách na „Štemberkovu krkonošskou vyhlídku“. Odbor také označil vojenský hřbitov v Pecce u potoku Brodku pod čp. 112. Na památném místě vybudovali mohylu z araukaritů. Tam odpočívá 300 obránců koruny české, kteří padli za sedmileté války roku 1758. Nechali též vyrobit a osadili pamětní desku Antonínu Línkovi, učiteli Karla Havlíčka Borovského na jeho rodném domě v Pecce čp. 181. Odbor vydal brožuru „Hrad Pecka – městečko Pecka“. Také úprava a údržba hradu byla financována z fondů KČT se státní podporou.

Za dobu trvání KČT Pecka se na místě předsedů odboru vystřídala řada místních občanů. Prvním předsedou byl pan František Poslt, hostinský. Nyní tuto funkci již šestnáctý rok

vykonává pan Ladislav Stuchlík. KČT Pecka je co do počtu členů jednou z nejpočetnějších společenstev českých organizací v Pecce.

O činnosti KČT Pecka v roce 2007 svědčí následující fakta: výbor se pravidelně (mimo prázdnin) schází jednou za měsíc a projednává aktuální problémy odboru. Již mnoho let se schází skupina starších členů KČT, kteří se písněmi vrací do svého mládí – mládí plného většinou krásných vzpomínek. Jako každým rokem i letos jsme prováděli údržbu naší chaty - nové nátěry, opravu sociálního zařízení a přípravu objektu na prázdninový pobyt dětí. Tradicí jsou také společné vycházky do okolí Pecky. O našem programu je i každoroční třídní výlet do různých míst naší republiky. I letos jsme od 1.-3. června realizovali ve spolupráci s CK Hoška-Tour Lázně Bělohrad úspěšný zájezd do nejkrásnějších míst Šumavy a na Velký Javor, nejvyšší vrchol Šumavy a Bavorského lesa 1456 m (v SRN)...

Na druhou polovinu měsíce září připravujeme jednodenní zájezd do Krkonoš opět ve spolupráci s osvědčenou cestovní kanceláří Hoška-Tour. Prohlédneme si Janské Lázně, Černou horu a Pec pod Sněžkou.

Nelze zapomenout také na již tradiční pochody. Pochod 8. května k výročí osvobození a podzimní po-

chod po návrších kolem Pecky má již dlouhodobou tradici. Po roce 1989 byla zavedena novoroční vycházka na Krkonošskou vyhlídku, která je pořádána ve spolupráci s OÚ v Pecce.

Neméně aktuální a důležitá je práce našich značkařů. Z vlastní zkušenosti mohu říci, že z mnoha evropských zemí, které jsem dosud navštívil, jsou turisticky značené trasy (TZT) v naší republice po stránce metodické i práce v terénu na vysoké, možná i nejvyšší úrovni. Jen výjimečně se stane, že je turistickou veřejností kritizována nějaká nepřehlednost značení.

V současné době přibližně 1350 dobrovolných značkařů převážně starších ročníků udržuje v celé naší republice přes 40 000 km pěších turistických tras. Vzdálenost je to jistě úctyhodná a rovná se přibližně obvodu rovníku.

Situace v oblasti TZT v Královéhradeckém kraji je v současnosti následující. V celém kraji pracuje asi 115 značkařů. Jejich průměrný věk je 53 let. Tento údaj již sám o sobě volá po nutnosti zvýšit zájem u mladých lidí o tuto společensky důležitou činnost.

V našem jičínském obvodu je zapojeno na značení celkem 14 členů KČT.

Z tohoto počtu jsou dva v Pecce. Náš úkol pro rok 2007 jsme splnili již v červnu v následujícím rozsahu: Byla obnovena značená červená z Bělé na Zvičinu v délce 10 km. Zrušeno bylo nevyhovující červené a modré značení v úseku od parkoviště u hradu kolem Desatera na náměstí, nově je tato trasa (červeně a modře) vedena od parkoviště u hradu přímo k hradu a z křižovatky u hradu uličkami na náměstí. Také červená značka Pecka, náměstí-hrad, je částečně změněna a sleduje nyní červeno-modré pásové značení.

Kromě těchto standard-

ních úkolů se každým rokem zúčastňujeme dvakrát informačních shromáždění značkařů v Hořicích.

Závěrem si dovoluji vyslovit všem čtenářům LP jedno velké osobní přání. Staňte se příznivci a propagátory pěší turistiky. Věřím, že se budeme vzájemně častěji setkávat na turisticky značených cestách po celé naší krásné vlasti. Naším heslem budiž: „POHYBEM KU ZDRAVÍ“.

Jaroslav Stárek

Použité prameny:

100 let turistiky na území okresu Jičín

Zpráva o činnosti značkařů KČT Pecka v roce 2007

Magická krajina Peckovska - výstava v hotelu Roubal

Předposlední prázdninový týden se 23. srpna minulého roku konala v příjemném prostředí hotelu Roubal na peckovském náměstí vernisáž výstavy **Lidová architektura Pecky a okolí** pana Petra Luniaczka z Českých Budějovic.

Letos se na stejném místě a v ten samý den 23. srpna konala vernisáž výstavy fotografií stejného autora tentokrát s názvem **Magická krajina Peckovska**.

Pro mnohé z nás je pan Luniaczek již starým známým - jednak z místních Listů Peckovska, kam přispívá svými putováními za lidovými chaloupkami po Pecce a jejím okolí, jednak ho mnozí známe z loňské výstavy fotografií, která mnohým návštěvníkům řečeno s nadsázkou „otevřela oči“ v pohledu na místní

chaloupky, kolem kterých třeba i celý život chodí a jezdí, ale teprve po zhlédnutí výstavy je začali vnímat jiným, pozornějším a otevřenějším očima, aby zjistili, jaké je to úžasné, že se nám tu zachovaly stavby, které tvoří s místní romantickou krajinou dokonalou harmonii a na procházejícího člověka působí tak neopakovatelnou atmosférou.

Aby takovéto poselství mohl jeden člověk druhému předat, jak se to povedlo panu Luniaczekovi, musí k předávanému něco cítit. A ze slov pana magistra vím, že naši Pecku miluje. Mluví o ní jako „o pohádkovém sídle, stuleném pod hradem a s domečky ve svahu pod kostelem připomínajících Betlem, skrytém v malebném údolíčku říčky Javorky a potůčku Brodku mezi výše položenými lesy,

Vernisáž výstavy.

které si z Podkrkonoší oblíbil snad nejvíce a již za svého mládí, které strávil v Liberci, je nejednou navštívil“.

Letošní výstavu pan Luniaczek nazval *Magická krajina Peckovska*. Už to nejsou jenom chaloupky, na této výstavě autor prezentuje i své pohledy na detaily a výhledy odtud „do světa“. Představuje nám i různé drobnosti, které mnozí

z nás třeba ještě ani neviděli – a proto by tato výstava mohla být výzvou navštívit cíle, které u nás objevil člověk žijící přes dvě stě kilometrů od Pecky, které obdivuje a dává jim přízvisko magické.

Výstavu pomohlo uspořádat Kulturní sdružení Harant a poděkování patří také hotelu Roubal za vlídné přijetí.

Věra Trybenekrová

Školník je super

Když nám na silvestrovské zábavě pobodali při rvačce školníka, změnila se naše škola v samoobslužné zařízení.

Učitelky si uklízely ve třídě, praly ručníky a žehlily záclony, závěsy, běhávaly pro poštu i pro peníze. My pedagogové trpělivě klížili rozlámané stolky, spravovali židličky, dolévali inkoust, vyměňovali vyhořelé pojistky, vypínače, topili, skládali koks, bílili poškozenou malbu, vydávali křidu a natírali tabule, zametali a vyhazovali sníh kolem budovy, dbali o zamykání školy i o čistotu na WC.

Školník si hověl na nemocničním lůžku, nám začal perný nový rok. Míra trpělivosti přetekla a ustavila se komise pro přijetí nového školníka. Do denního tisku se dal inzerát.

Dopisy s nabídkami se hrnuly: - Měli byste ze mě užitek dvojí, můžu též vykonávat funkci kuchaře, jest to mé původní povolání. Ráno bych zaskočil do školní jídelny, odpoledne bych školničil, psal V.M. ze Šumavy. - Mám velice rád děti a přírodu. Ve svém volnu bych vedl kroužek houbařů, stálo v dopise z Milovic. - Máte vůbec u vás v obci kino? Manželka ráda chodí do bijásku, psal Ž.Ž. z Kolína. - Sdělte obratem polohu bytu a

velikost záhumenku, psal vášnivý zahrádkář a chovatel drobného zvířectva z Bydžova.

Byli vybráni a pozváni: Fotbalový rozhodčí P.F., fanoušek Sparty. Přijel na kole z nedalekého města, řekl otevřeně, že potřebuje byt. Po rozvodu mu zůstane šest dětí a přítelkyně. Kdybychom trvali na podmínce konkurzu „pro manželskou dvojici“, do týdne se ožení. - Svěrázně předstoupil před komisí druhý, mnul si prsty a naznačoval, kolik za to bude? Když byl seznámen s platovým zařazením, ušklíbl se: „Pchá, to mně dají v bance třikrát tolik, SECURITE, adijós!“ - S dalším pohovořila komise jen formálně. Nepozdravil, nevšiml si rohožky, ani neměl mozolnaté dlaně. Nemá vychování, není pracovitý... zašeptal předseda.

Konečně rozrazil dveře a hlasitě pozdravit pravý typ školníka. Měl rozložitý hrudník, popraskané dlaně, mužné vystupování, energii v řeči i v očích. Na rozloučenou prozradil, že prý dovede přenášet myšlenky z člověka na zvíře i naopak.

Byl přijat jednomyslně. Totiž, přesněji **byla přijata**, neboť v pondělí se ukázalo, že komise zvolila ženu. Tento podvůdek s převlečením jí byl

odpuštěn. Školnice se uvedla. Uměla hulákat, měla organizační schopnosti, cvičeného psa a řídovi začala důvěrně říkat „ano šéfe“! Pes běhával na poštu pro poštu i peníze, a když se naučil zdravít, stal se miláčkem učitelského sboru i žactva. To mohu potvrdit.

Školnice si brzy získala dobrou pověst – i druhá, jímž nebyl nikdo jiný než první v konkurzu, uchazeč

rozhodčí P.F.

Byli jsme osvobozeni od manuální práce a mohli se věnovat výuce a výchově svých žáků.

P.S. Když se sešitému školníkovi zacelily jizvy, stal se fotbalovým rozhodčím. Byl spokojen. Když mu po odpískaném mači fanouškové jednu natáhli, či ho polili pivem, propíchl deštníky, bral tučné odškodné.

Miroslav Procházka

Mafhúm? Rozumíš?

Setkáváme se na hrázi rybníka Pardoubku.

Mnozí návštěvníci tohoto tichého koutu bělohradské krajiny si název pletou se jménem Paroubek (politik, který chce být Otcem vlasti).

„Kif! Enta andak ucht? Taláta, arbá a? Mafhúm?“ Oslovil mě první: Stůj! Ty máš sestru? Tři nebo čtyři? – Cizinec. Pod upraveným šátkem šůša (účes), plnovous, oblečen byl v dlouhý (k) amis (košili), na nohou šip šip (pantofle). „Kam kilo do Brtev? Jede tam otobis?“ „Je to kousek, co by kamenem dohodil, hned za rybníkem.“

Sebral jsem všechny síly, abych zvědavého cizince uspokojil. Vylovil jsem v paměti, že kdysi nám průvodce po Arábii radil, abychom při mluvení samohlásky zapouštěli hluboko do hrtanu, tedy jsem sípal a chrčel jak rocker. Rozhovor doprovázely posuňky rukou, dolních končetin, ba i prutem jsme kreslili do písčité hráze.

Získal jsem tyto informace: Můj neznámý je architekt, jmenuje se Abd-el-Husním Nuwissar, v rukou měl kružítko a pravoúhlý trojúhelník, v podpaždí svíral roli plánů, výkresů. Ano, zde má vyrůst lázeňský areál pro bohatší klientelu z arabských zemí. Kapacita 148 lůžek plus apartmány, parkoviště pro 120 aut. Inu, bělohradské slatinné Anenské lázně rozkvetou.

Během našeho rozhovoru jsem mu stručně dovyprávěl pověst o místním vodníkovi, který měl už tenkrát kouzelnou mast. Stačilo jen prstem kapku máznout

pod nos a princezna ze zámku byla chlapík. Obdivovali jsem spolu ryby (samak), jak se bezstarostně převalují na hladině a já se mu snažil vysvětlit, že čekají na rohlíky ham ham. Neuměl jsem slovo přeložit a on mé kresbě v písku nerozuměl. Zato brebentil

slůvko dababis, d a b a b i s , ale čert ví, co chtěl. Za zády nám bagr rozlomil poslední stěnu bývalého penzionu, hlouček lázeňských pacientů mizel v bažantnici a my se loučili.

Neusmíval se ani neukláníl jako Japonec, ale v tváři měl přátelský vý-

raz. Teprve nyní jsem se dozvěděl, že umí perfektně anglicky, já plynne rusky. Což nám bylo naprd.

Při loučení mně dal bakšiš, zapakoval dotaz, kolik mám sester – a ptal se na nejbližší noční podnik.

Když jsem dorazil domů,

vyhledal jsem slovník. Výraz dababis znamená p ř i p í n á č e k .

Mohl jsem si hlavu ukroutit. No, řekněte, k čemu potřebuje architekt na hrázi bahnitého rybníku připínáček?

Alfi šukr (Tisícere díky). Nazdar!

Miroslav Procházka

Tenis

Před chvílí (v době, kdy tohle čtete, to ale už bude skoro před dvěma měsíci) jsem si přečetl na stránkách peckovských internetových listů, že se tento víkend v Pecce hraje třetí kolo TPO ve čtyřhrách - a najednou mě dost zamrzelo, že se nemohu také přihlásit a na koupáku si zahrát tenis.

No nic, alespoň se pokusím o tenise něco napsat.

Tenis jsem začal hrát až tady ve Státech a to hlavně proto, že náš syn Honza měl na základní škole možnost tenis hrát a já jsem si myslel, že bych to mohl také zkusit. V té době jsem hrál kopanou v místní soutěži pro starší pány (to je kapitola sama o sobě), ale tenis mě také moc zaujal, líbil se mně a věděl jsem, že ho budu

*moci hrát déle, rozhodně déle nežli kopanou. Jak už jsem říkal, začal jsem hrát tenis až tady ve Státech na tenisových kurtech s tvrdým povrchem, jak se tady říká Hard court. Tady běžně nikde neuvidíte antuková hřiště. U škol, v parcích a v rekreačních zařízeních jsou jenom tenisové kurty s tvrdým povrchem. Má to jednu výhodu, že takový tenisový kurt nepotřebuje celkem žádnou údržbu, odpadá lajnování, kropení, zametání a co já vím, co ještě. Hra je ale na takovém kurtu namáhavější na kolena, což zejména ve vyšším věku není moc příjemné. Proto asi starší pánové hrají jenom čtyřhru a moc se u toho neběhá. A zato se dost po-
vídá.*

Takže tenis jako takový je báječná hra, dá se hrát až do vyššího, ba co vysokého věku. A to docela dobře, jen se podívejte na pana Mičíka a nebo ještě o něco mladšího pana Karla Machka. Jak do toho ještě dneska určitě na tom

TPO Pecka mydlí a drží krok s omladinou. Já jsem jim oběma v duchu tady držel palce, nevěda, jestli tenhle víkend hrají a jestli náhodou dokonce i nehrají spolu.

Protože se v září chystám zase přijet do Pecky a mimo jiné je pro mě svátkem si po roce zase zahrát tenis na peckovském koupališti právě s takovými Pány tenisty jako jsou pánové M&M (Mičík a Machek). Po našem přestěhování do Jižní Karolíny jsem se snažil najít někoho, s kým bych mohl občas hrát. Nedaleko od nás, asi 12 km, jsou čtyři veřejné tenisové kurty v parku, v těsné blízkosti překrásného jezera Keowee. Vzhledem k místnímu podnebí (jsme tady na 34 rovnoběžce) se tady v podstatě nechá hrát po celý rok. Za používání kurtů se tady neplatí, a tak by se zdálo, že kurty budou často obsazené. Ale opak je pravdou, většinou zejí prázdnotou, a tak i hledání vhodného parťáka pro tenis neby-

lo zase tak úplně jednoduché. Po čase jsem našel partu pánů důchodců, kteří se scházejí hrát čtyřhru dvakrát týdně, a tak už skoro po dva roky s nimi chodím hrát. Zdálo by se tedy, že je vše v nejlepším pořádku a že já si přijdu na své. Jenže ono není.

Problém je v tom, že mně to poslední dobou moc nejde, a to víte, že bych si přál, aby, až budu na té Pecce hrát, mě to alespoň obstojně šlo. Nejsem si jist, v čem to je, možná, že je to jednoduše vyšší věk, více dioptrií, více kilogramů, větší pomalost a že to halt už tak asi zůstane. Ale stejně bych s tím něco chtěl udělat. Už jsem byl několikrát z toho tak otrávený, že jsem s tím tenisem chtěl seknout a nebo si dát aspoň pořádnou pauzu a jak se říká, být potom po tenise více hladový. Rád bych si zahrál dvouhru s někým, kdo by mě donutil více běhat a spoléhat se sám na sebe. A nehrát to tak, jak to tady hrajeme. Hezky pomalu, do toho hodně dávky ohleduplnosti a výroků jako: „Až po vás, pane Kennedy“ anebo „až po vás, pane Nolta“. Dokonce se mně někdy začalo stýskat po tom, že by ten tenisový míček někdo pořádně napálil anebo se na kurtu někdo pohádal a naštvál. A potom by se to šlo zapít půllitrem chlazené dvanáctky. Nebo raději dvěma. Aby to prostě mělo onu pověstnou štavu ... A tak

strana 18

stále ještě hledám někoho pro dvouhru.

No a teď se konečně dostávám k tomu, co mě inspirovalo napsat tento článek. Jednou jsem jel zase hrát čtyřhru s pány důchodci, byl překrásný květnový den, sluníčko se zrdcadlilo v čistých vodách jezera a na teploměru bylo po ránu asi tak 18°C. Už jsme měli odehrán jeden set, když u kurtů zaparkovalo další auto a z něho vystoupil postarší pán, před deseti lety bych pravděpodobně mohl napsat dědeček. Teď asi budu muset napsat Kouzelný dědeček. Já jsem ho tady za ty dva roky, co tady hraji, ještě nikdy neviděl, ale ostatní pánové ho znali. Takže se ke hře v tenisu musel po určité absenci vrátit. Onen dědeček, budeme mu říkat Leo, nebo česky Leoš, se neustále usmíval. To jsem zaregistroval, až když přišel blíže, začínám totiž blbě vidět na dálku. Když vystupoval z auta, tak jsem viděl jenom ty jeho tenké nožičky, které nesly asi tak 45 až 50 kg živé váhy, a jeho celková výška mohla být srovnatelná s výškou průměrného žáka šesté třídy. Abych vás moc neunavoval jeho popisem, tak pro ty dříve narozené bych mohl napsat, že se podobal panu Hruškovi, neboli jak jsme my kluci na Pecce říkali Čudra. Ještě dneska se pamatuju, jak pan Hruška chodil po druhé hodině z fabriky a každému

na setkání ukazoval svoje další nové hodinky. Při tom se neustále usmíval, a když jste se ho ještě navíc zeptali, kolikpak že ty hodinky mají rubínů, tak vám nesrozumitelně něco odpověděl a při tom se tak báječně smál. Byl to šťastný člověk a tak nějak na mě působil Leo, až na to, že neměl na ruku žádné hodinky. Zato se nejen stále usmíval, ale z jeho očí vyzařovaly neustálá radost a nekonečný optimismus. Nemyslete si, že to byl přiblblý úsměv, to ne. Leo má úsměv, který nacházíte u dětí - bezelstný, čistý a důvěřivý. A z jeho jiskřících očí číselná nezkalená radost. Jako když vezmete děcko do hračkářství. Tím mi byl okamžitě velice sympatický, i když jsem si v duchu říkal, jak ten člověk asi ten tenis bude hrát!?! Když potom nastoupil na vedlejším kurtu, tak jsem se přistihnul, jak ho a jeho hru po očku sleduju. A musím říct, že jsem mu křivdil, protože vzhledem k jeho věku hrál dobrý tenis. To se mu musí nechat.

Toto moje setkání

s ním okamžitě zkrásnilo celý můj den a já jsem si najednou uvědomil, že to moje hledání jiného spoluhráče a snaha po zlepšení mé hry a formy asi nebylo to nejdůležitější. Že je to všechno vlastně úplně o něčem jiném. To, že budu hrát tenis o trochu lépe je, nebo by bylo, sice fajn, ale uspokojení z pohybu na kurtu, s tím, že jsem v partě lidí se stejným zájmem a to, že v tomhe věku (Leoovi je 83 let) budu moci ještě držet v ruce raketu a pobíhat po kurtu, je asi důležitější, nežli dát eso při servisu anebo prudký a umístěný úder.

Dal jsem se s Leem po tenise do řeči a dozvěděl jsme se, že měl před čtyřmi lety bypass srdce. Určitě si tehdy Leo nemyslel, že by kdy ještě mohl hrát tenis. Asi utekl hrobaři z lopaty a to je asi důvod, že bere všechno s úsměvem, nadhledem, nic ho nemůže rozházet, protože on ví svoje. A tím se Leo pro mě stal inspirací do mých dalších let. A to nejen svým vystupováním při tenise, ale svým celkovým přístupem k životu.

Josef Kracík, USA

ZO ČZS
v Lázních Bělohradě
zahájila provoz
moštárny
kontakt: 493 792 453

• sport • sport • sport • sport • sport •

Léto budiž pochváleno...?

Tak takhle nějak, možná trochu sarkasticky, bych započal svoje letošní hodnocení rekreační sezony na koupališti a v kempu. Loni jsem touto dobou láteřil něco o nešťastném způsobu léta, bláhově optimisticky vyhlížeje slibované tropické prázdniny. Ty se k našemu velkému očekávání nedostavily, a tak nám nezbyvá než věřit, že právě to příští léto, bude takové, jaké má být. Letos by nám na spočetní ryze koupacích dnů

stačily prsty obou ruk. Bylo jich přesně osm a z toho pouze tři dny rádo-by tropické. Škoda jen, že teplé počasí přichází rok od roku dříve, než by mělo. Jak rádi bychom přivítali tropické teploty z května a června v době školních prázdnin. I přesto proběhla koupací sezona tak, jak je zvykem. Provoz bazénu byl vzhledem k předpovědi počasí ukončen k poslednímu srpnovému dni, byť do konce září budou ubyto-

vání klienti v kempu.

Letošní kempařská sezona byla ve srovnání s loňskou ještě zdařilejší. Kapacita chatek byla úspěšně naplněna již od prvního května a poslední vyznavači tuzemské dovolené od nás odjedou na přelomu září a října. Našly by se i takové atraktivní termíny, že bychom uspokojily i trojnásobek zájemců. Pozitivním signálem je skutečnost, že si k nám našli

cestu stanaři i početná obec karavanistů. Nemalou část letošní klientely tvořili i spokojení cizinci. Snažili jsme se pro ně vytvořit jen ty nejlepší podmínky. Rozšířili jsme námi nabízené služby (půjčovna jízdních kol, vyjíždky na koních, půjčovna lehátek, kosmetické služby, půjčovna minibiků, relaxační masáže,...) a zpětná vazba formou kladných ohlasů nám dává za pravdu, že je to snad správná cesta.

Nedílnou součástí života areálu je sportovní a kulturní program, který jsme se snažili maximálně naplnit. Myslím, že si každý mohl vybrat z nabídky něco pro sebe. Jedna sezona ještě neskončila a my už přemýšlíme, co připravit na tu příští. Nápadů máme a budeme se snažit je z velké části zrealizovat, jak nám podmínky dovolí. Pevně doufáme, že přízeň počasí pro nás v příštím roce bude ten nejvyšší trumf.

Ladislav Harčarik

Zakalíme 2007

Tak si zase sud odvezli Bukováci. Odpusťte mi tento neobvyklý začátek, ale jak se pomalu začíná z našeho volejbalového turnaje stávat tradice, tak i tradičně vyhrává družstvo Bukoviny. Letos byl již třetí ročník této akce a opět jsme my Kalováci skončili na druhém místě.

Poučení z předchozích let jsme zorganizovali turnaj otevřený. Mohly se

zúčastnit jakékoli týmy bez ohledu na to, zda jsou družstvy dobrovolných hasičů. Možná i díky tomu se sešlo 5 družstev. K tradičním účastníkům domácího Kalu, Bukoviny a Lhoty přibyla družstva Staňkova a Vidochova. Další zásadní změnou bylo přesunutí akce na konec července, a tak mnozí využili teplého počasí k vykoupání v naší hasičské nádrži,

kteřá přes léto slouží jako malé koupaliště.

Tímto děkuji spoluorganizátorům i zúčastněným družstvům. Jsme velice rádi, že na další ročník máme příslibenu účast ještě dalších družstev. Pokud si chcete také pořádně zahrát, přihlaste se.

Podrobnosti naleznete na adrese:

www.sdhkal.unas.cz

Za SDH Kal Jan Pavel

Společenská rubrika

Oslavili svá životní jubilea

Ve 3. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní jubilea tito naši spoluobčané:

- Stanislava Pušová z Pecky – 80 let
- Vlasta Bucharová z Pecky – 87 let
- Božena Zejfartová z Pecky – 80 let
- Marie Bezstarostová ze Staňkova – 80 let
- Olga Pavelcová z Pecky - 86 let
- Karla Vokatá z Pecky – 92 let
- Václav Lejdar z Bukoviny – 80 let
- Břetislav Rulf z Pecky – 80 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Navždy nás opustili

- Lidmila Stuchlíková z Pecky
- Vlasta Ulrichová z Pecky
- Miroslav Vais z Vidonic

Věnujme jim tichou vzpomínku.

Další číslo Listů Peckovska vyjde v prosinci. Příspěvky můžete průběžně vhazovat do novinové schránky umístěné na chodbě obecního úřadu (vlevo dole za lítacími dveřmi).

Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.

Uzávěrka příštího čísla bude 25. listopadu 2007.

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Obecní úřad v Pecce.
Říjen 2007, ročník XVII. Řídí redakční rada ve složení: Věra Trybenekrová,
Miroslav Procházka, Petr Pavel, Šárka Kodymová,
Marie Pavlová, Vlasta Drábková
grafická úprava Věra Kociánová

E-mail: obec.pecka@centrum.cz, [http: www.obec-pecka.cz](http://www.obec-pecka.cz)

Počet výtisků 250

Cena 12 Kč